

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: V. Y., , bytem ...
zastoupen Mgr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Praha,
Václavské náměstí 21,

proti

žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2017, č. j. MV-169109-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2017, č. j. MV-169109-4/SO-2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a

migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 3. 11. 2014, č. j. OAM-48303-24/DP-2012, kterým bylo podle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť netrvá stejný účel, pro který bylo žadateli uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů tak, že žádost byla podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo uděleno, neboť žalobce neplní účel dlouhodobého pobytu.

II.

Žaloba

2. Žalobce je toho názoru, že zjištěný skutkový stav neodpovídá důvodu pro zamítnutí žádosti, dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona, neboť nebylo zjištěno, že žadatel neplní účel, pro který mu bylo uděleno dlouhodobé vízum. Skutečnost, že cizinec, ani přes výzvu k odstranění vad žádosti, dle § 45 odst. 2 správního řádu, nedoložil „uznatelný“ doklad o plnění účelu pobytu svědčí toliko o tom, že povinná náležitost žádosti nebyla doložena, avšak nevylučuje možnost, že žadatel i přes nízkou součinnost účel pobytu plní. Provedeným dokazováním bylo zjištěno pouze nedoložení náležitosti žádosti, avšak nebylo prokázáno, že žadatel neplní účel pobytu, pročez aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti není přílehlavý, neboť měl správní orgán postupovat dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a řízení o žádosti zastavit z důvodu procesní překážky. Situace, kdy je žádost zamítána pro neplnění účelu pobytu odpovídá např. situaci, kdy cizinec prezentuje své studium, avšak je zjištěno (sdělením školy či provedeným výsledkem), že v ČR vůbec nežije, či že studium fakticky nerealizuje. Pokud ovšem cizinec nedoloží odpovídající náležitost žádosti, tak nelze činit kategorické závěry stran neplnění účelu pobytu.
3. V návaznosti na výše uvedené, tj. na zjištěný skutkový stav, nebylo možné postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) a měnit rozhodnutí nalézacího správního orgánu, neboť byl žalobce tímto postupem zkrácen na možnosti podání řádného opravného prostředku, neboť nebylo zjištěno, že žalobce neplní účel pobytu, tj. pokud nedoložil náležitost žádosti, tak řízení mělo být zastaveno, vůči čemuž mohl brojit odvoláním.
4. Dále žalobce namítá, že je sice pravdou, že vůči němu správní orgán učinil dvě výzvy k odstranění vad žádosti, avšak i přes tuto skutečnost je třeba zmínit § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého nesmí být náležitosti žádosti starší 180 dnů, pročez od uplynutí poslední výzvy k odstranění vad žádosti, ze dne 8. 4. 2014 do vydání rozhodnutí 3. 11. 2014 uplynulo více jak 180 dnů, po kterých měl správní orgán učinit novou výzvu k odstranění vad žádosti, tak aby si vyžádal aktualizaci náležitostí žádosti, což ovšem neučinil, a tudíž nemohl žádost bez dalšího zamítnout.
5. V neposlední řadě pak žalobce namítá porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, které žalobce spatřuje v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života, kterého se dopustil nalézací správní orgán. Ačkoliv je ustanovení § 174a mnohdy nadužíváno způsobem, vedoucím k dojmu, že právní zástupci účastníků řízení ani jiné ustanovení zákona neznají, což si vysloužilo modifikaci zákona v podobě poslední novely, která požaduje provedení úvahy k přiměřenosti rozhodnutí jen, je-li žádost zamítána dle ustanovení, které tuto úvahu výslovně vyžaduje, tak je třeba uvést, že žádost byla podána a rozhodována za „staré“ právní úpravy, která tuto úvahu vyžadovala u všech meritorních rozhodnutí. Pokud se tedy nalézací správní orgán uchýlil k vydání kontumačního

rozhodnutí o zamítnutí žádosti, a důvody vedoucí k negativnímu posouzení žádosti vyhodnotil jako natolik zásadní a intenzivní, že odmítl relevantně zhodnotit všechny faktory ovlivňující přiměřenost rozhodnutí, dle § 174a zákona o pobytu cizinců, tak zapříčinil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť i přes jistou nedostatečnou součinnost žalobce bylo nutné nejprve ve smyslu § 3 správního řádu zjistit relevantní žalobcovi vazby, které mohou být ukončením jeho pobytu přetrhány, a teprve poté konfrontovat zjištěné skutečnosti s důvodem pro zamítnutí žádosti. Správní orgán však neposoudil celkovou dobu pobytu žalobce na území ČR, jeho rodinné či podnikatelské vazby. Ve shora uvedené souvislosti žalobce namítá, že správní orgán evidentně nešetřil práva a oprávněné zájmy žalobce, a uchýlil se k řešení, které je v rozporu s veřejným zájmem a v hrubém konfliktu s individuálními okolnostmi projednávané věci. V této souvislosti je nutno poukázat na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, dle které je nutnost při správním rozhodování hledat spravedlivé řešení, což by mělo být hlavní náplní činnosti správních orgánů. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu, a v co možná nevyšší možné míře se zaměřit na nalézání správných řešení. K možnosti a především správnosti takového přístupu, oproti přístupu, který slepě trvá na doslovném znění zákona, je třeba odkázat na skutečnost, že Ústavní soud ČR ve své konstantní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že jak orgánům veřejné moci, tak obecným soudům, netoleruje formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že orgán veřejné moci není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí ba musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické, avšak to nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval v souladu s výše uvedenými názory taktéž Nejvyšší správní soud ČR, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, uvedl že: „přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví - a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení - naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují: jiný přístup by byl stěží ústavně-

konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práva základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práva svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena." Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno právě v rozporu s výše uvedenými principy, protože je záhodno zmínit skutečnost, že žalobce je cizincem, neznalým práva, toho času nijak nezastupovaným, který by si v řízení nepočínal s potřebnou aktivitou a opatrností, tak mohl být ze strany správního orgánu aktivněji vybízena k odstranění vad žádosti, což ve výsledku nebyl, a časový prostor poskytnutý žalobci ke specifikaci jeho žádosti nebyl způsoben velkorysostí správního orgánu, ale jeho faktickou nečinností. Při finálním posouzení přiměřenosti rozhodnutí pak správní orgán zvolil kontumační postup, a byť žadatelova situace byla řešitelná, tak žádost nepřiměřeně zamítl, a to na podkladě nepřezkoumatelného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobce plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
7. K námitce nesprávného postupu při vyřízení žádosti žalobce žalovaná uvádí, že pokud cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, musí splnit podmínky uvedené v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jednou z těchto podmínek je stejný účel pobytu, na základě kterého zde cizinec pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, musí tento účel trvat i v případě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Ze spisového materiálu však vyplývá, že žalobce v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně plnil účel pobytu „jiné/ostatní“ a nikoliv účel studium. Doložené potvrzení o účasti na kurzu českého jazyka pro pokročilé nelze akceptovat, neboť se nejedná o akreditovaný studijní program školy. Studium v tomto studijním programu tak nelze podřadit pod studium uvedené v ustanovení § 64 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nýbrž odpovídá účelu „jiné/ostatní“. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, konkrétně v posledním odstavci na straně 2, řádně odůvodnil, z jakého důvodu se nejedná o studium dle § 64 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce tak správnímu orgánu I. stupně nedoložil doklad prokazující plnění účelu studia. Komise dále uvádí, že správní orgán I. stupně postupoval řádně, když žádost žalobce zamítl, neboť v průběhu správního řízení žalobce na základě výzev správního orgánu I. stupně dokládal potvrzení o studiu, avšak tyto nebyly správním orgánem I. stupně shledány validními. Na tomto základě tak nemohl správní orgán I. stupně postupovat dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb.
8. K námitce nesprávného postupu žalovaného při rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že nová formulace výroku „Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se podle ustanovení § 46 odst. 5 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., věznění účinném do 14. 8. 2017, neuděluje, neboť účastník řízení neplní účel dlouhodobého pobytu.“ lépe odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, který byl Komisí důkladně přezkoumán. Taktéž Komise uvádí, že správní orgán I. stupně na straně č. 4 rozhodnutí č.

j. OAM-48303-24/DP-2012 ze dne 3. 11. 2014 konstatoval „Z výše uvedeného vyplývá, že žadatel pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, které se dle §47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. považuje za platné do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dlouhodobé vízum bylo žadateli uděleno za účelem studia v akreditovaném studijním programu Vysoké školy hotelové v Praze, tedy za účelem studia odpovídajícímu § 64 zákona č. 326/1999 Sb. Žadatel však na území České republiky od 01. 09. 2012 plní účel „jiné/ostatní“, a v tomto hodlá i nadále pokračovat, tak jak bylo prokázáno výše.“ a dále správní orgán I. stupně uvedl „Z výše uvedeného je zřejmé, že s ohledem na skutečnost, že původním účelem pobytu žadatele bylo studium a ode dne 01. 09. 2012 byl účelem pobytu žadatele na území České republiky účel „jiné/ostatní“ nebyla splněna základní podmínka pro podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a to trvání stejného účelu pobytu. Na základě výše uvedeného tedy správní orgán spatřuje závažnou překážku pobytu cizince na území ve skutečnosti, že žadatel na území České republiky pobývá od 01. 09. 2012, aniž by plnil účel povoleného pobytu.“ Komise je tak toho názoru, že správní orgán I. stupně správně a řádně zjistil skutkový stav, avšak chybně podřadil tento skutkový stav pod ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť v době vydání rozhodnutí č. j. OAM-48303-24/DP-2012 ze dne 3. 11. 2014 bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobce účel pobytu neplnil, tedy nejen v minulosti. Dále Komise ve věci změny výroku napadeného rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 86/2017 ze dne 10. 5. 2017, který se zabýval zákonností změny výroku rozhodnutí v případě, kdy odvolací správní orgán shledá, že není naplněna skutková podstata jiné závažné překážky cizince na území, ale spisovým materiálem bylo prokázáno, že cizinec neplnil účel povoleného pobytu a uvedl následující: „Žalovaná při překvalifikování důvodu pro nevyhovění žádosti vycházela z totožného spisového materiálu a za stejných skutkových zjištění jako správní orgán I. stupně. Takovým postupem nemohla být stěžovatelce způsobena újma spočívající v nemožnosti se proti takovému rozhodnutí odvolat. Správní řízení totiž tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí a v zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, resp. překvalifikoval důvod, pro který nemohlo být Žádosti vyhověno. S těmito závěry krajského soudu zdejší soud plně souhlasí. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66, všechny dostupné na www.nssoud.cz) rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek. Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím. To platí v dané věci tím spíše, když odvolací orgán vycházel ze stejného spisového materiálu, resp. stejných skutkových zjištění jako správní orgán I. stupně. Jak nadto vyplývá z rozhodnutí žalované, ta k předmětné změně prvostupňového rozhodnutí přistoupila pod vlivem judikatury zdejšího soudu (srov. Rozsudek např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39). Nutno v souladu s aktuální judikaturou (rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29) doplnit i to, že „Ani námitka, že správní orgány měly zvolit postup dle § 37 odst. 2 písm. b), nikoliv dle §37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, není opodstatněná. Předně je třeba vycházet z toho, že ať by žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neplní účel, pro který bylo vízum uděleno [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců j, nebo že přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza [§37 odst.

2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], vždy by byl důsledek takového rozhodnutí shodný: v obou případech by stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu.“ Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že by rozhodnutí žalované bylo vnitřně rozporné. Žalovaná jednoznačně a srozumitelně zdůvodnila, z jakého důvodu přistoupila ke změně prvostupňového rozhodnutí.“ Tento judikát zcela nepřiléhá případu žalobce, avšak Komise jej uvádí, neboť podle názoru Komise lze právní názor Nejvyššího správního soudu lze použít v daném řízení: „Správní řízení totiž tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí a v zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, resp. překvalifikoval důvod, pro který nemohlo být žádosti vyhověno.“ Komise opětovně poukazuje na skutečnost, že výrok rozhodnutí byl v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. doplněn, a tedy důvod zamítnutí žádosti, kterým je neplnění účelu, zůstává stejný.

9. K námitce nutnosti učinit novou výzvu k odstranění vad podání žalovaná konstatuje, že souhlasí s tvrzením žalobce odkazujícího na ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nicméně je toho názoru, že správní orgán I. stupně žalobce dvakrát vyzval k doložení požadované náležitosti, ve výzvách k odstranění vad žádosti přesně specifikoval, jaký doklad je žalobce povinen správnímu orgánu I. stupně doložit. Žalobce však doloženými doklady prokázal, že neplní účel studium, nýbrž účel „jiné/ostatní“.
10. K námitce týkající se porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně neposoudil celkovou dobu pobytu žalobce na území České republiky, jeho rodinné či podnikatelské vazby. Žalovaná je toho názoru, že správní orgán I. stupně nebyl povinen zkoumat, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřiměřeně zasáhne do osobní sféry žalobce, přičemž odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se této otázky.

IV.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaná s tím vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že správní orgány pochybily, když namísto zastavení řízení z důvodu neodstranění vady podání podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (konkrétně spočívající v nedoložení dokladu o studiu žalobce), žádost o povolení dlouhodobého pobytu zamítly. Správní orgány postupovaly zcela správně, když způsob jejich rozhodnutí (tj. zamítnutí žádosti) má jasnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že není pravdivé tvrzení žalobce, že *„provedeným dokazováním bylo zjištěno pouze nedoložení náležitosti žádosti, avšak nebylo prokázáno, že žadatel neplní účel pobytu.“* V průběhu správního řízení byla naopak otázka účelu pobytu žalobce v České republice postavena na jisto, když on sám konstantně tvrdil, že *„pobýval na území ČR za účelem studia na 1. Slovanském gymnáziu v rámci kurzu českého jazyka“*,

příčemž správní orgány jasně vyložily, proč daný jazykový kurz nepředstavuje „*studium*“ ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, proto bylo věcné rozhodnutí o žádosti zcela na místě.

14. S ohledem na právě uvedené soud dodává, že polemika žalobce stran nutnosti aktualizace náležitostí žádosti je bezpředmětná, neboť skutkový stav byl v projednávané věci zcela jasně prokázán (konkrétně ta skutečnost, že žalobce nestuduje) a správním orgánům nezbylo než žádost zamítnout.
15. Není důvodné ani tvrzení žalobce, že by postupem žalovaného, který změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí, byl zkrácen na procesních právech. Je třeba si uvědomit, že změna výroku spočívala v pouhém upřesnění konkrétních ustanovení zákona o pobytu cizinců, na jejichž základě došlo k zamítnutí žádosti – samotná podstata právní kvalifikace skutkového stavu (tj. netrvání účelu pobytu) jasně vyplývala již z prvoinstančního rozhodnutí a žalobci nic nebránilo vůči ní brojit (což ostatně i učinil v podaném odvolání), proto ke zkrácení procesních práv žalobce dojít nemohlo. Daný závěr soudu má oporu i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, na kterou přílehavě odkazuje žalovaná ve svém vyjádření (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 86/2017 ze dne 10. 5. 2017).
16. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když neposuzovaly dopad přiměřenost dopadu rozhodnutí do sféry žalobce. Zákonná dikce jasně deklaruje, že postupuje-li správní orgán podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jsou zde jiné požadavky stran posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry účastníka řízení, než by tomu bylo v případě postupu podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinnost přihlížet k oné zákonem předvídané přiměřenosti totiž zákon v případě aplikace § 37 odst. 1 neukládá. Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že § 174a je jakýmsi univerzálním ustanovením, které je třeba používat ve všech případech. Naopak, zákonodárce dostatečně jasným způsobem vyjádřil, kde je třeba tyto skutečnosti posuzovat a zohlednit, a oddělil je od případů, kde takového posouzení třeba není. Obdobně jako ve vztahu k aplikaci prvního odstavce § 37 zákona o pobytu cizinců (namísto odstavce druhého téhož ustanovení), se správní orgány jasně a podle přesvědčení soudu i správně vyjádřily k tomu, že v případech, kdy to není takto stanoveno, se příslušný dopad neposuzuje.
17. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

18. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 19. 9. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu